المتحف الفلسطيني
the palestinian museum
جمعية غير حكومية Non-Governmental Association

٠١٤٢.٠٢.٠٤٧٦

تقرير صحفي عن مسرح الحكواتي

تقرير صحفي قصاصة من جريدة "يديعوت أحرنوت" العبرية، تحتوي على بعنوان: "نحن لسنا عنيفين"، يتحدث عن مسرح الحكواتي.

ידיעות אחרונות 6/10/87

„אנחנו לא אלימים"

אומרים חברי התיאטרון הפלשתינאי „אל־חיכוואתי", המציינים בימים אלה עשר שנים לקיומו. „השלטונות סוגרים את התיאטרון מדי פעם ולא מאפשרים לנו להופיע בגדה המערבית" ■ בשבוע הבא יתארח התיאטרון בפסטיבל עכו עם שתי הצגות חדשות

■ מאת נעמי גל

„הנבנה לא השתנה. התיאטרון שלנו עדיין יד לרוח הקהל הישראלי. עדיין נאסר על התיאטרון להציג בגדה המערבית. השלטונות עדיין סוגרים את התיאטרון מדי פעם, מסיבות שאינן קשורות ישירות לתיאטרון עצמו". כך שיגר פרנסואה אבו־סאלם מקיבוץ וקיסאי הבית של התיאטרון הפלשתינאי הראשון והיחיד, „אל־חיכוואתי", ומספר הסיפורים, השומן במחת ירושלים.

תשנה מגיע „אל־חיכוואתי" לפסטיבל התיאטרון בעכו עם שתי הצגות חדשות: „ספר שמאל" ו„מיסטר בוסי".

„ספר שמאל" מספר על כפר שדה ואנגנו ועל הנעורים אלה מתוכו, עילוף של סיפורים ואגדות, הנטל בין רשיון למציאות מישטרתי, התאמה התלבטות בסיבוב המסורת של התיאטרון עשירות ומסתיעות, וכך גם המוסיקה עליה מופקד כרגיל, הבימאי אבו־סאלם. מפרים גלאם ועד פרנק סינטרה. ההצגה השניה – „מיסטר בוסי", מאת דריו פו, הצגת יחיד של יוסף אבו־חמדה.

„אני מקוה שחקרל בעכו יהיה סוב אלינו", אומרת ג'קי לוזק, יהודיה מבריקלין, עורכת־בימאי, שהכינה ומעצבת ב„אל־חיכוואתי", וגם אשתו של אבו־סאלם.

■■■

בסוף החודש שלאו לתיאטרון עשר שנים. מאתריו מבע הפקות גדולות, מסה הפקות קטנה. כהרגיל המסמיי נותרה אבו־סאלם, ג'קי לוזק ואחאד מרעלם, הגרעא הנדרש לאשה את אינאו את, את השחקנות בתיאטרון.

בשנים האחרונות נוצר קשר עם תיאטרון נהיצרק. „אל־חיכוואתי" הועלה מחאת בתיאטרון תל־אביבי, הבנה של נהיצרק הועלתה באולם הפיסיבל של „אל־חיכוואתי". בתיאטרון המחתיר־ירושלמי נערכו לא מבבר תעוכה של „אמנים נגד כיבוש", יהודים וערבים.

השלטונות סגרו את המקום 14 פעמים. מאז פוסף הבנין ב־83' ומאז מרץ הפנה – שבע סגירות של 12 עד 36 שעות. הסיבה: פרוד־כלל ארוע שבראה פוליטי: ביטוים של נשים שבריה, איטרי מעלים ובו. באפריל הוסמה באמצע הבנה של תלמידות הקמן, בלל מסבם זה או אחר שעמד להתקיים מאחר יחיד באותו יום.

אבל „אל־חיכוואתי" אפילו לא מנו לעיתונות בעקבות הסגירות האחרונות בסקים. הרקמי יריים. כנראה, ציפו קהמערה החלוף. „זה מאוד מפריע לעבודת הקבוצה", אומרת ג'קי לוזק.

■■■

ג'מאל גושי, מנהלו הארגיטקטוניסטיבי של התיאטרון שלח לסרי חודש מבחג ליועצו של המשל הצבא', בו סב והעלה את הבעיה הבאה ביותר מבחינתו של התיאטרון: חוסר האפשרות להוסיע בגדה המערבית, שם נמצא לבעשה חלק גדול מקהל־יעד. „בכל מקום בגדה מבירים אותנו", אומר אבו־סאלם. „לטות שרבים לא ראו אותנו מעולם".

בסכמב מסאישה גם רוך והתחרים שעבר כל מחה ומחה בדרך לאישור. „הקמות של 'אל־חיכוואתי' הן אירועים הרבותיים", אומר גושי. „אנחנו לא אנשים אלימים ומנסים לעבוד באווירה של שלום, לטוות תמציאות חקשה מבבנר".

■■■

ולטות הכל, הרבה תיאטרונים בארץ יבולים אולי, להתקנא ב„אל־חיכוואתי". עבוירה תחת לחץ של בבסים פוריה יחוד, אם לשמוש עליו: שבע הפקות המקוריות שהעלה התיאטרון בעשר שנות קיומו. אבל הבעיה יכולה להיות גם שפע הבפרוגות הקונגיים בתיאטרון. „אל־חיכוואתי" משלב ריקוד, תנועה, פנטומימה ומוסיקה. העשר הוויזאלי שלו גדול ולא במקרה הוא מזכיר את התיאטרון של גרוטס סבאדי, אבי תיאטרון „פרקס הסמסים הגדול" הצרפתי. מאבדי הוא ראב הרחבי ואף המך כדרבים שונות ב„אל־חיכוואתי".

שחקני התיאטרון בחזרות ל„כפר שמאל" בסדנו יהודה. „אני מקוה שרקרל יהיה שוב אלינו"